

Pintér Zsóka 6/C

Zalaegerszegi Ady Endre Általános Iskola, Gimnázium és Alapfokú Művészeti Iskola

Drága Édesanyám!

Gyötör a honvágy, hiányzik az otthonom, a falu és az együtt töltött idő. Remélem, jó egészségnek örvend, Isten óvja a betegségektől! Sok mindenem mentem keresztül mióta nem találkoztunk.

Úgy érzem, magyarázattal tartozom a szörnyű esemény miatt, mely otthonunknál történt. Higgye el nekem, nem akartam ártani senkinek! Testvérem az embereivel megtámadott és egy malomkövet vettem közéjük, hogy elijeszem őket. Ezzel a tetteimmel akaratlanul is egyikük halálát okoztam. Borzalmas, tudom... talán Isten majd megbocsájt egyszer. Menekülnöm kellett. Egy mocsaras nádasban bújtam meg üldözőim elől, akik szerencsére nem találtak rám. Megbélyegeztek, kegyetlen gyilkosnak tartottak. Nagyon féltem, nyomasztott a lelkiismeret és fájt, hogy testvérem így módon ellenem fordult. Az ingoványban sem menekülhettem a sorsom elől. Farkasok támadtak rám és bár nehéz küzdelemmel, de sikerült megvédenem magam. Fáradt voltam és éhes, de Bence rám találta a nádasban. Megkaptam a küldeményét, ezúton köszönöm, hogy gondoskodott rólam és élelmet küldött menekülő fiának. Erőt gyűjtöttem és folytattam utam, de nagyon sok veszedelemmel kellett megküzdenem. Elindultam, de nem csak menekültem. Céloomul tűztem ki, hogy megvalósítom az álmaimat. Háromnapi járás után eljutottam Budára, a király palotájához. Az uralkodó segítséget nyújtott és végre megmutathattam, hogy kiváló katona lehet belőlem, lehetőséget adott nekem, hogy a gyilkos nevet lemossam magamról. A városban megmentettem több ember életét, amikor is mindenki szeme láttára megküzdöttem egy vágóhídról elszabadult dühöngő bikával. Nagy volt a káosz, sokan fejvesztve menekültek. A felbőszült állatot próbálták megfékezni, kutyák is üldözték mindhiába. Azonban én nem futottam el. Tudtam, hogy el kell kapnom az állatot és véget kell vetnem a ribilliónak. A szarvánál fogva vonszoltam vissza a mészárosokhoz. Jutalmul nem kaptam semmit csak megaláztatást. A bika máját adták cserébe, hogy megmentettem őket. Nagyon rosszul esett, szívfájdalmamban enni sem tudtam, pedig napok óta nem nyeltem le egy falat élelmet sem. Később eszméltem csak rá, hogy csavargónak néztek. Úgy véltem, páncélt kell szereznem, amitől igazi vitéznek tűnhetek! Szállás híján egy temetőben pihentem meg. Egyszer csak Bence érkezett lóháton, nagyon megörültem neki. Hozott magával élelmet, italt. Megvallom, a kenyér

eleinte nagyon kemény volt, a késem is beletört. Egy ládikát találtunk benne, ami tele volt pénzzel. Köszönöm, hogy gondolt rám, tudom, hogy Ön rejtette bele a kenyérbe, mert Bence elmondta, hogy egyedül dagasztotta és sütötte a tésztát. Összeszorult a szívem a fájdalomtól, amiért magára hagytam drága édesanyám! De ne búslakodjon elveszett gyermeke miatt. Büszke lesz rám egy nap, ígérem! A következő estét az Ön jóvoltából már fedéllel a fejem felett töltöttem öreg barátommal egy elhagyatott fogadóban, majd hajnalban elindultam és elértem egészen a Duna partjáig. Beszereztem magamnak megfelelő öltözetet, fegyvert és szerszámokat a lovamnak. Az új ruhámban, a felfegyverzett lovammal folytattam tovább utam. A folyó partján hatalmas zászló lobogott és temérdek ember gyülekezett. Még a király sátra is fel volt vonva, szavamra édesanyám sem látott még olyan szépet. Bársony, selyem és drágakövek ékesítették körös-körül. Láttam még magyar katonákat felsorakozni, küzdelemre készen várakozva. Tudtam, hogy elérkezett az én időm! Senki, nem mert szembeállni egy Cseh vitézzel, ott volt a lehetőség, hogy bizonyítsak. Minden erőmet összeszedtem, élet halál harcot vívtam a lovaggal és néhány csapással könnyedén legyőztem őt. Nem vagyok kegyetlen, nem vagyok gyilkos. Hajlottam arra, hogy megkegyelmezzek neki, de nem élt vele. Orvul hátba támadt másodszor is. Kénytelen voltam kioltani az életét. Nem hagytam magam, sem azt, hogy tovább gyalázza honfitársaimat. Mondanom se kell, hogy maga a király akarta látni azt a bátor harcost, aki legyőzte az álnok Cseh katonát. Félig örömmel, félig bánattal telve fedtem fel arcom és nevem, térdre rogyva az uralkodó lábai előtt. Kegyelmet kértem és vártam büntetésem. Bölcs királyunk ismerte történetem fivérem által, de a valóságot is látta hazug szavai mögött. A kívánt kegyelmet megkaptam, büntetés helyett pedig igazságot szolgáltatottak. Csatlakozhattam a vitéz magyarokhoz, immár tagja lettem a seregnek. Elégedettség töltötte el a szívemet. Ha látott volna édesanyám...Ön is végre büszke lett volna fiára! Teljesült a vágyam, délcegen feszítettem paripámon. Megfogadtam, hogy jóváteszem minden rossz tettem és soha többet nem hozok szégyent Önre. Védem a hazámat, védem a gyengéket, segítek az embereknek ahol tudok.

Drága édesanyám! Remélem, eljut Önhöz a levelem. Szeretném, ha tudná, hogy Ön nélkül senki sem lennék. Meglátogatom, amint lehetőségem adódik, hogy személyesen mondhassak köszönetet mindenért.

Öleli szerető fia: Miklós